ŻYCIE GOSPODARCZE

Dwutygodnik poświęcony sprawom gospodarczym Polski Zachodniej

Organ Związku Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu.

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1, II — telefon 25-95.

Redaktor przyjmuje w dni powszednie od godz. 11 — 1; Administracja od 9 — 3.

Poznań, dnia 15 marca 1935

Prenumerata wynosi: w kraju z przesyłką rocznie 20,— zł, półrocznie 10,— zł, kwartalnie 6.50 zł.
Numer pojedyńczy 1,— zł.

NR. 6 Wydawca: **Związek Fabrykantów Tow. zap. w Poznaniu** **ROK 14**

Skarbowość.

Stanowisko Związku Fabrykantów w sprawie projektu rozporządzenia Ministra Skarbu o normach szacunkowych i orjentacyjnych dla podatków.

Powyższy obszerny projekt doniosłego bardzo dla podatników rozporządzenia otrzymał Związek Fabrykantów do zaopinjowania w 2-dniowym zaledwie terminie, i na ile w tak wrótkim czasie, wogóle możliwem było wygotowanie jakiegoś stanowiska, przedłożył Związek na interesującym przemysł odcinku następujące uwagi:

KIEDY NORMY SZACUNKOWE I ORJENTACYJNE MOGĄ MIEĆ ZASTOSOWANIE?

Związek proponuje następującą redakcję odnośnego przepisu:

1. Komisje odwoławcze w pełnym składzie ustalają następujące normy orjentacyjne i szacunkowe:
   a) normy orjentacyjne dochodu z gruntów,
   b) wskaźniki obrotu oraz normy orjentacyjne dochodowości przedsiębiorstw.

   Powyższe normy będą miały zastosowanie tylko w tych przypadkach o ile ustalenie przez władzę wymiarową podstawy wymiaru dla danego płatnika okaże się na innej drodze niemożliwe, a w szczególności, gdy władza wymiarowa wyczerpała w niżej podanej kolejności możność ustalenia podstaw wymiaru:
   a) na podstawie zeznań,
   b) na podstawie wyników badania ksiąg handlowych i gospodarczych,
   c) na podstawie art. 17 ustawy o państwowym podatku dochodowym dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych o ile chodzi o podatek dochodowy,
   d) na podstawie wyników lustracji,
   e) na podstawie posiadanych materjałów informacyjnych.

Uzasadnienie.

Zmiana redakcji przepisu § 1 jest konieczną, albowiem z ujętego w projektowanem rozporządzeniu brzmienia wynikałoby, że normy orjentacyjne i szacunkowe będą miały zastosowanie z reguły gdy płatnik nie prowadzi ksiąg handlowych wzgl. gospodarczych, albo gdy księgi uznane zostaną za nierzetelne. Tymczasem sfery gospodarcze stojąc na gruncie jaknajdalej idącej indywidualizacji wymiarów, były zawsze i są nadal zdania, że normy orjentacyjne jako z natury wysoce nierealne powinny być stosowane w przypadkach zgoła wyjątkowych a mianowicie tylko wtedy, gdy ustalenie podatku wymiaru w inny sposób okaże się niemożliwe. Proponowana przez nas zmiana redakcji ma na celu wprowadzenie do rozporządzenia zasady przyjętej zresztą już w wydanej przez Ministerstwo Skarbu instrukcji podatkowej (§ 248), z tem jedynie uzupełnieniem, że jeżeli chodzi o podatek dochodowy dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych to nawet w wypadku odrzucenia ksiąg, władze wymiarowe, zanim sięgną do norm orjentacyjnych powinne starać się ustalić dochód na podstawie art. 17 ustawy. Zasadę dopieroco przytoczoną ustalił bowiem Najwyższy Trybunał Administracyjny w swego rodzaju rewelacyjnym wyroku z dnia 6 kwietnia 1934 r. L. rej. 1235/30, stwierdzając, że w razie uznania przez władze wymiarowe ksiąg za nieprawidłowe nie traci płatnik prawa do ustalenia dochodu według art. 17 ustawy o podatku dochodowym, tj. przez wprowadzenie różnicy między przychodami, a rozchodami.

Pomimo, że zasady ustalania podstaw wymiaru i kolejność ich stosowania, zostały zasadniczo określone w „Instrukcji Podatkowej", wysuwamy z całym naciskiem postulat, aby kolejność ta została z całą dokładnością określona także w projektowanem rozporządzeniu t. zn. aby określone zostało ściśle kiedy i po wyczerpaniu jakich sposobów ustalania podstaw wymiaru mają władze skarbowe prawo sięgnąć dopiero do norm orjentacyjnych dochodowości i wskaźników obrotu. Projektowany w tym względzie przepis § 1 pkt. 1 stoi w sprzeczności z przepisem § 248 Instrukcji Podatkowej. Instrukcja ta jako akt wewnętrzny nie zabezpiecza praw płatnika i dlatego konieczność zamieszczenia wyczerpującego przepisu w projektowanem r o z p o r z ą d z e n i u jest szczególnie uzasadniona.

PRZECIWKO USTALANIU WARTOŚCI PIENIĘŻNEJ DOCHODÓW W NATURZE.

Proponujemy skreślić postanowienie, że komisje odwoławcze ustalają również wartość pieniężną dochodów w naturze, wzgl. zatrzymując to postanowienie proponujemy dodać, iż komisje odwoławcze ustalając wartość pieniężną dochodów w naturze muszą brać pod uwagę ustalenia odnośnych powiatowych władz administracji ogólnej dla celów ubezpieczeń społecznych.

Uzasadnienie.

Projektowane przepisy § 1 pkt. 2b oraz § 24 traktują o ustaleniu wartości pieniężnej w naturze, uzyskiwanych jako szęść uposażenia przez pracowników ze stosunku służbowego. Jak wiadomo dla celów ubezpieczenia społecznego, wartość wynagrodzenia w naturze określa na wniosek ubezpieczalni powiatowa władza administracji ogólnej po wysłuchaniu opinji odnośnych zawodowych organizacyj pracowników i pracodawców.

Wydaje się, że normy te powinny być miarodajne i dla celów przeliczania dochodów w naturze również w podatku dochodowym od uposażeń, a zatem ustalenie ich przez komisje odwoławcze byłoby zbędne. Konieczność przyjęcia jednolitych norm dla wymiaru składek ubezpieczeniowych i dla wymiaru podatku od uposażeń nie wymaga szerszego uzasadnienia, albowiem leży to w interesie uproszczenia administracji przedsiębiorstw oraz w interesie pewności i przejrzystości stosunków gospodarczych. Bo nie może być nic gorszego nad to, jeżeli wartość służbowego naprzykład mieszkania liczy raz pracodawca jako część ogólnego wynagrodzenia w wewnętrznych stosunkach z pracownikiem, drugi raz liczy odmiennie ubezpieczalnia dla wymiaru składek, a trzeci raz znowu odmiennie urząd skarbowy dla celów potrąceń podatku dochodowego od uposażeń.

Konieczność jaknajdalej idącego uwzględnienia warunków lokalnych przy ustalaniu wartości pieniężnej dochodów w naturze, przemawia pozatem za oparciem się o ustalenie powiatowych władz administracji ogólnej dla celów ubezpieczeń społecznych, albowiem teren komisyj odwoławczych jest zbyt wielki, i komisje te nie będą w stanie tak zróżniczkować odnośnych norm, jak to w zależności od swych warunków miejscowych są w stanie uczynić powiatowe władze administracji ogólnej. Przeciwko powierzeniu ustalania wartości pieniężnej dochodów w naturze komisjom odwoławczym, przemawia także wzgląd, że w komisjach odwoław-

czych nie wszystkie powiaty wzgl. okręgi są reprezentowane, a tymczasem wartość pieniężna dochodów w naturze jest inna w dużem mieście wojewódzkiem, inna zaś w powiatowem, a niejednokrotnie inna jest nawet w dwóch sąsiadujących ze sobą powiatach. Gdyby pomimo wszystko zlecono komisjom szacunkowym ustalenie wartości pieniężnej dochodów w naturze, wypowiadamy postulat, aby przynajmniej komisje te zobowiązane były brać pod uwagę ustalenia odnośnych powiatowych władz administracji ogólnej dla celów ubezpieczeń społecznych.

Poza powyższemi zmianami redakcyjnemi nasuwają nam się następujące dalsze uwagi ogólne.

WSKAŹNIKI OBROTU.

Projektowane przepisy dalszych paragrafów traktują o wskaźnikach jakie ustalać mogą komisje odwoławcze celem obliczenia wysokości obrotu przedsiębiorstw handlowych oraz przedsiębiorstw przemysłowych i rzemieślniczych. Jesteśmy zdania, że o ile jest jeszcze wskazanem ustalanie norm orjentacyjnych dochodowości i to norm brutto dla płatników, dla których nie da się ustalić podstaw wymiaru w inny sposób, o tyle obliczenie wysokości obrotu na podstawie wskaźników jest wysoce nierealne i stanowi kardynalne zaprzeczenie zasady indywidualizacji wymiarów.

Dlatego też jeżeli nie da się wogóle uniknąć ustalenia wskaźników obrotu, należy przystępować do nich z jaknajwiększą ostrożnością i oględnością stosując je jako ostateczne remedjum.

Jeżeli chodzi o wskaźniki obrotu dla przedsiębiorstw handlowych najwięcej zastrzeżeń budzi zdaniem naszem wskaźnik wymieniony w § 12 pkt. 6 według którego możnaby obliczać obrót na podstawie:

„wielokrotności wartości ogólnego zapasu towaru w stosunku do obrotu oraz wielokrotności wartości poszczególnych grup i rodzajów towaru w stosunku do osiągniętego z tych towarów obrotu".

Należałoby wprowadzić ograniczenie, że wskaźnik ten stosować należy z jaknajdalej idącem indywidualizowaniem przedsiębiorstw i bez specjalnego akcentowania, aby nie przyczynił się on do nagminnego uciekania od zapasów, coby ostrzem swem uderzyło przedewszystkiem w przemysł, uwzględniając, iż handel ma być z natury swej, pewnego rodzaju akumulatorem zapasów towarowych.

Pozatem należałoby ustalić na jaki termin liczyłoby się zapasy.

Jeżeli chodzi o przemysł, zastrzeżenia budzą wskaźniki obrotu:

1. wytwórczości na jednego robotnika, robotnikodzień lub robotnikogodzinę,
2. wytwórczości określonych typów maszyn na jednostkę czasu,
3. stosunku wartości zużytego surowca do wartości sprzedażnej wyrobów gotowych.

Wskaźnik wytwórczości na jednego robotnika, robotnikodzień lub robotnikogodzinę w normalnych czasach byłby może do pewnego stopnia jeszcze usprawiedliwiony, jednak w obecnych kryzysowych warunkach ogromnej fluktuacji stanu zatrudnienia i czasu pracy, jest wysoce nierealny.

To samo dotyczy wskaźnika wytwórczości maszyn na jednostkę czasu, albowiem nie jest obojętnem, ile godzin, czy dni maszyna pracuje.

Stosunek wartości zużytego surowca do wartości sprzedażnej wyrobów gotowych dawałby tylko wtedy jakiś obraz, gdyby się wiedziało jakie fazy produkcyjne przechodzi surowiec.

NORMY DOCHODOWOŚCI.

Odnośny projektowany przepis przewiduje, że normy dochodowości ustala się na podstawie danych zebranych z ksiąg handlowych i z innych źródeł l u b na podstawie opinji biegłych.

Proponujemy w miejsce słowa „lub" wstawić słowo „oraz", aby opinję biegłych przy ustaleniu norm dochodowości na podstawie danych zebranych z ksiąg handlowych i z innych źródeł uczynić nie fakultatywną, a bezwzględnie konieczną. Materjały zebrane z obcych ksiąg, wzgl. pochodzące z innych źródeł będą zawsze fragmentaryczne i dlatego obligatoryjny współudział biegłych, wydaje się być uzasadniony.

Ważnem i korzystnem postanowieniem jest, że komisje odwoławcze mogą ustalać normy brutto i normy netto.

Zdaniem naszem bezwzględne pierwszeństwo należy dać normom brutto, gdyż będzie to lepiej odpowiadało postanowieniom art. 17 ustawy o podatku dochodowym, pozatem normy brutto pozwolą właśnie na pewne indywidualizowanie wymiarów.

CZY NORMY DOCHODOWOŚCI I WSKAŹNIKI OBROTU JEDNOLITE, CZY NIEJEDNOLITE.

Uważamy, że nie jest wskazane krępowanie komisji odwoławczej postanowieniem, iż dla całego okręgu izby skarbowej ustala się wskaźniki obrotu i normy dochodowości jednolite, skoro w dalszem postanowieniu czyni się od tej zasady wyjątek. Jesteśmy zdania, że kwestję, ile odrębnych norm i wskaźników należy ustalić dla danego okręgu izby skarbowej, powinno się pozostawić decyzji i woli komisji odwoławczej. Wiadomą jest powszechnie rzeczą, że kupiec prowincjonalny musi swój zysk dostosować dziś do siły płatniczej swego konsumenta, i dlatego też ustalenie jednolitych norm i wskaźników dla całego okręgu izby skarbowej krzywdzi właściwie płatników prowincjonalnych.

W kwestjach ustalania norm orjentacyjnych dochodowości z gruntu oraz norm szacunkowych do bilansów gospodarstw wiejskich nie wypowiadamy się, gdyż zajmą niewątpliwie w tym przedmiocie stanowisko zainteresowane organizacje rolnicze.

Zryczałtowany podatek obrotowy za rok 1935

W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 16 z dnia 12. bm. ogłoszone zostało rozporządzenie w sprawie zryczałtowania podatku przemysłowego od obrotu dla drobnych przedsiębiorstw. Na podstawie tego rzoporządzenia w roku podatkowym 1935 podatek przemysłowy od obrotu będzie pobrany w formie ryczałtu do tych przedsiębiorstw, które podlegały zryczałtowanemu podatkowi przemysłowemu za rok podatkowy 1934 na zasadzie rozporządzenia ministra skarbu z dnia 30 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13 poz 111) i które na rok podatkowy 1935 zostały zaliczone do kategorji II. świadcetw przemysłowych dla przedsiębiorstw handlowych, do kategorji III i IV świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw handlowych, do kategorji VI, VII i VIII świadectw przemysłowych dla przedsiębiorstw przemysłowych. Przedsiębiorstwa te prowadzone w r. b. pod inną firmą, lub przez inną osobę, niż w 1934 r. podlegają ryczałtowi, o ile nie zmieniły zakresu swej działalności.

Z wymienionych powyżej przedsiębiorstw wyłączone są od opłaty podatku przemysłowego od obrotu w formie ryczałtu: spółki akcyjne, spółki z o. o., spółdzielnie i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie statutów lub przepisów specjalnych obowiązane są do publicznego o-

głaszania sprawozdań o swych operacjach, lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom; przedsiębiorstwa sprzedaży mięsa i wędlin oraz przedsiębiorstwa wyrobu wędlin oraz *przedsiębiorstwa, które do dn. 31 marca rb. złożą właściwemu urzędowi skarbowemu pisemne oświadczenie o prowadzeniu od początku 1935 r. prawidłowych lub uproszczonych ksiąg handlowych.*

Zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu za rok 1935 dla przedsiębiorstw wyżej wymienionych ustala się na rzecz skarbu państwa w tej samej wysokości, jaka była przyjęta przy wymiarze zryczałtowanego podatku za r. 1934. Dla przedsiębiorstw, zaliczonych do kat. VIII świadectw przemysłowych, o ile nie zatrudniają więcej, niż jednego najemnego pracownika, ustala się zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu w wysokości 16 zł. na rzecz skarbu państwa. Do podatku na rzecz skarbu państwa dolicza się dodatek komunalny w wysokości, ustalonej przez właściwe związki komunalne. Do podatku nie dolicza się 10 proc dodatku, pobieranego w myśl ustawy z dn. 12 lutego 1931 r.

Zryczałtowany podatek przemysłowy od obrotu na rok podatkowy 1935 płatny jest w czterech równych ratach w następujących terminach: 30 kwietnia, 15 lipca, 15 października i 15 grudnia 1935 r. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Uregulowanie spłaty zaległości w podatkach państwowych, w daninach samorządowych i opłatach na rzecz ubezpieczeń społecznych.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 2 marca rb. uchwaliła projekt ustawy w sprawie zmiany ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych, który roszerza postanowienia tej ustawy również na daniny samorządowe i opłaty na rzecz ubezpieczeń społecznych. Projekt został przesłany już do Sejmu i w najbliższym czasie zajmie się nim sejmowa komisja skarbowa. Ma on charakter wybitnie ramowy i pozostawia załatwienie szczegółów, związanych z umorzeniem i ulgami w spłacie zaległości zainteresowanym ministrom, a więc Ministrowi Skarbu, Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Opieki Społecznej.

Ustawa upoważnia Ministra Skarbu do odraczania i rozkładania na raty oraz do umarzania w części lub w całości zaległości w następujących państwowych podatkach wraz z wszelkiemi dodatkami państwowemi, samorządowemi i na rzecz innych związków prawa publicznego: gruntowym, od nieruchomości, od placów budowlanych, przemysłowym, dochodowym, majątkwoym, od kapitałów i rent, od lokali, od energji elektrycznej, od uboju, nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych, wojskowym, od spadków i darowizn oraz w nadzwyczajnej daninie majątkowej i daninie lasowej, do obniżania oraz umarzania kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kosztów egzekucyjnych, przypadających od zaległości, oraz grzywien i kar pieniężnych, nakładanych przez władze skarbowe w zakresie z tych podatków.

Uprawnienia, określone ustawą przysługują Ministrowi Skarbu również w odniesieniu od zaległości w składkach z tytułu ubezpieczeń od ognia w instytucjach publiczno-prawnych. Ustawa upoważnia Ministra Spraw Wewnętrznych do stosowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu uprawnień określonych ustawą, do zaległości w samoistnych daninach komunalnych.

Ustawa upoważnia dalej Ministra Opieki Społecznej do odraczania, rozkładania na raty i umarzania w części lub w całości, w porozumieniu z Ministrem Skarbu, zaległych składek i opłat oraz odsetek, kar i grzywien na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych.

Wszystkim zaległym składkom i opłatom na rzecz instytucyj ubezpieczeń społecznych, których spłatę uregulowano w myśl przepisów ustawy niniejszej, przysługują do czasu całkowitego dokonania ich spłaty przywileje, przyznane składkom i opłatom na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych w postępowaniu egzekucyjnem i upadłościowem.

Amnestja za przestępstwa podatkowe.

Rząd wniósł do Sejmu projekt ustawy o zaniechaniu postępowania karnego w sprawach o przestępstwa podatkowe. Projekt ten przewiduje, że dla upamiętnienia wprowadzenia z dniem 1 października 1934 r. nowej ordynacji podatkowej darowuje się sprawcom, pomocnikom i podżegaczom przestępstwa podatkowe na warunkach niżej podanych.

Wolni są mianowicie od odpowiedzialności karnej:

1) sprawcy wykroczeń, przewidzianych w art. 179 ordynacji podatkowej, a poprzednio w art. 96 ustawy o państwowym podatku dochodowym i art. 105 ustawy o państwowym podatku, przemysłowym — w razie sprostowania wobec właściwej władzy skarbowej w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy zeznania do podatku lub załączników do zeznania albo oświadczenia, wyjaśnienia lub innego podania, albo też odwołania lub zgłoszonego w związku z odwołaniem — w których świadomie podano lub potwierdzono nieprawidlowe okoliczności, albo świadomie cokolwiek zatajono w celu udaremnienia wymiaru lub uszczuplenia ustawowo należącego się podatku;

2) sprawcy wykroczeń podatkowych, przewidzianych w art. 180 i 183 ordynacji podatkowej, a poprzednio w art. 106 ustawy o państwowym podatku prze-

mysłowym i art. 10 ust. 6 ustawy o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych — w razie zawiadomienia właściwej władzy skarbowej w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy o popełnionem wykroczeniu;

3) sprawcy wykroczeń podatkowych, przewidzianych w art. 181 ordynacji podatkowej a poprzednio w art. 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym — w razie złożenia właściwej władzy skarbowej deklaracji na nabycie świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej o cenie ustawowej dla prowadzonego przedsiębiorstwa , wykonywanego zajęcia lub posiadanego składu, albo sprostowania wobec właściwej władzy skarbowej złożonej już deklaracji na nabycie świadectwa przemysłowego — w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy;

4) sprawcy wykroczeń podatkowych, przewidzianych w art. 182 ordynacji podatkowej w razie zawiadomienia właściwej władzy skarbowej w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy o popełnionem wykroczeniu.

5) sprawcy występków, przewidzianych w art. art. 187, 189, 280 i 281 Kodeksu Karnego, a dokonanych w zamiarze uchylenia się od ustawowej powinności podatkowej na rzecz Skarbu Państwa — w razie zawiadomienia właściwej władzy skarbowej w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy o dokonanym występku.

Przez właściwą władzę skarbową należy tu rozumieć władzę, wymienioną w art. 189 ordynacji podatkowej. Przy obliczaniu 30-dniowego terminu mają odpowiednie zastosowanie art. 133 § 1 i art. 145 § 3 ordynacji podatkowej. Postępowanie karne nie będzie wszczynane w sprawach, wyżej podanych, jeżeli sprawca dopełni warunków zawartych w omawianym projekcie ustawy, przed ujawnieniem wykroczenia podatkowego lub występku przez władzę skarbową albo oskarżyciela publicznego.

Jeżeli jedno z przestępstw wyżej wymienionych, dokonane zostało przy współudziale kilku osób, wówczas uprzednie dopełnienie warunków, przewidzianych w projektowanej ustawie przez jedną osobę uwalnia również pozostałe osoby od odpowiedzialności karnej.

Wymiar uszczuplonego podatku zostanie dokonany za cały czas ubiegły, lecz nie więcej niż za 3 lata podatkowe, bezpośrednio poprzedzające rok podatkowy 1935, przyczem fakt popełnienia wykroczenia podatkowego lub występku nie wpływa na wysokość i sposób obliczenia podatku.

W wypadkach wykroczenia podatkowego lub występku zapisy w księgach inwentarza i bilans powinny być przez płatników poprawione i uzupełnione zgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy i zasadami buchalterji w myśl obowiązujących przepisów Kodeksu Handlowego i ustaw szczególnych.

Władze obowiązane są zachować w tajemnicy wszelkie wiadomości, zgłoszone przez sprawców w sprawach, wymienionych w omawianym projekcie ustawy.

Zmiana ustawy o dodatku do podatku dochodowego.

Zgodnie z postanowieniem art. 1 ustawy z października 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego podstawę dla wymiaru tego dodatku stanowi dochód ustalony dla wymiaru państwowego podatku dochodowego. Ustawa o państwowym podatku dochodowym przewiduje wypadki, w których następuje zupełne zwolnienie od podatku, mimo, że dochód płatnika przekracza ustawowe minimum egzystencji. W tych wypadkach, określonych w art. 27 i 29 ustawy, które przyznają zniżki podatkowe z tytułu utrzymania rodziny oraz z tytułu nadzwyczajnych okoliczności, osłabiających siłę podatkową płatnika — istnieje jednak nadal mimo zwolnienia od podatku dochodowego, podstawa do pobrania dodatku kryzysowego, ponieważ dochód w ustalonej wysokości podlega zasadniczo podatkowi.

Ten stan rzeczy, wynikający z konstrukcji przepisów o dodatku kryzysowym, które określają jako podstawę wymiaru dodatku nie podatek a dochód — ma być niebawem, jak się dowiadujemy, zmieniony w drodze odpowiedniej nowelizacji ustawy. Nowela taka przyniesie niewątpliwie ulgę drobnym płatnikom podatkowym, a w szczególności właścicielom małych gospodarstw rolnych. Mając jednak przytem na oku konieczność wzmożenia wydajności źródeł dochodu Państwa, wspomniany projekt noweli zdąża do podwyższenia dodatku kryzysowego do państwowego podatku dochodowego od uposażeń. Zamierzone podwyższenie dotyczy płatników, osiągających dochód roczny ponad 6.400 zł. i ma wynosić dla uposażeń od 6.400 do 24.000 zł. — 1%, następnie od 24.000 do 36.000 zł. — 2%, a przy dochodach wyższych stopni 2,5% i 3%.

Podatek dochodowy z tytułu kumulacji uposażeń i wynagrodzeń za najemną pracę.

Terminy płatności różnicy w podatku dochodowym z tytułu łącznego wynagrodzenia przypadają: I-raty do dnia 15 kwietnia, II-raty do dnia 15 czerwca, III-raty do dnia 15 września, IV-raty do dnia 15 grudnia.

Przy uiszczeniu pierwszej raty kwartalnej należy przedłożyć kasie skarbowej obliczenie różnicy przy dołączeniu wykazu wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od poszczególnych służbodawców, oraz potrąceń, dokonanych tytułem podatku.

Sprawy socjalne.

W sprawie zgłaszania wolnych miejsc i przyjętych pracowników.

Zarząd Obwodowy Funduszu Bezrobocia wyjaśnia, że na podstawie rozp. z dnia 15 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18 poz. 123) istnieje obowiązek zgłaszania wolnych miejsc i przyjętych pracowników we właściwem Biurze Pośrednictwa Pracy. Rozporządzenie to obejmuje przedsiębiorstwa przemysłowe, handlowe i

rolne i dotyczy pracowników umysłowych i fizycznych.

Za niezgłaszanie wolnych miejsc i przyjętych pracowników we właściwem Biurze Pośrednictwa Pracy przewidziane są środki karne do zł. 3.000 — w drodze postępowania administracyjnego.

Do powyższego Zarząd Obwodowy Funduszu Bezrobocia nadmienia, że środki prawne stosować będzie tylko w ostateczności, ponieważ dąży do nawiązania z pp. pracodawcami ściślejszego kontaktu, jak dotychczas, w zakresie pośrednictwa pracy. Usilnem staraniem Biura Pośrednictwa Pracy będzie zdobyć pełne zaufanie pp. pracodawców przez dostarczenie im odpowiednich pracowników jak wogóle przez należyte obsłużenie ich pod każdym względem w zakresie pośrednictwa pracy.

Zgłoszenia można uskuteczniać pisemnie i ustnie pod adresem: ul. Czarneckiego 9, oraz telef. pod nr. 74-27 i 64-27.

Wynagrodzenie za czas urlopu przy systemie pracy akordowej.

W jaki sposób należy dokonywać obliczenia wynagrodzenia za czas urlopu na podstawie przepisu, zawartego w zdaniu 2 ust. 1 art. 4 ustawy z dn. 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu, tj. gdy praca odbywa się na akord lub od sztuki.

Uchwała Całej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 10. XI. 1934 r. N. C. Prez. 6/34.

Zasada prawna.

Użyte w § 28 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w dn. 11 czerwca 1923 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w przedmiocie wykonania ustawy z dn. 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1923 r. Nr. 62, poz. 464), określenie „ilość dni roboczych przypadających w tym 3 miesięcznym okresie“, oznacza „ilość dni, w czasie których urlopowany faktycznie pracował w ciągu pomienionego 3-miesięcznego okresu“. W związku z tem na podstawie przepisu, zawartego w drugiem zdaniu ustępu pierwszego art. 4 ustawy z dn. 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1933 r. Nr. 94, poz. 735), w przypadku, gdy praca odbywa się na akord lub od sztuki, czyli przy wymienionym w § 28 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 11 czerwca 1923 r. systemie płac akordowych, premjowych (niezwiązanych z płacą dniówkową), lub od sztuki, w celu ustalenia wynagrodzenia, przypadającego na czas urlopu, należy obliczyć według cennika bieżącego, obowiązującego w czasie urlopu, zarobek pracownika z ostatnich 3 miesięcy, zgodnie z ilością pracy, wykonanej przez niego w okresie ostatnich 3 miesięcy i uzyskaną w ten sposób sumę zarobków podzielić przez ilość dni, w których pracownik faktycznie pracował w ostatnim 3-miesięcznym okresie, bezpośrednio poprzedzającym udzielony mu urlop, wynikły zaś z tego dzielenia iloraz pomnożyć przez liczbę dni powszednich, przypadających w okresie urlopu, w których pracownik miałby pracować stosownie do warunków umowy o pracę, obowiązujących w czasie rozpoczęcia urlopu.

Stosowanie zwyczaju w umowach o pracę pracowników umysłowych.

Zasada prawna. W myśl. art. 8 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 16 marca 1928 o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. poz. 323) w związku z art. 10 u. p. c. sąd władny jest stosować zwyczaj nietylko co do rodzaju i zakresu obowiązków i wynagrodzenia, lecz i co do terminów trwania umowy w tym wypadku, gdy zawarta umowa nie daje dostatecznej podstawy do rozstrzygnięcia powstałego sporu.

Orzeczenie Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dn. 29 sierpnia 1934 r. N. C. I. 599/34.

Z uzasadnienia:

Art. 8 rozporządzenia Prezydenta R. P. o umowie o pracę pracowników umysłowych nie może być komentowany w ten sposób, aby sąd nie miał prawa oprzeć się na istniejącym zwyczaju co do terminów trwania umów w tym przypadku, gdy zawarta umowa nie daje dostatecznej podstawy do rozstrzygnięcia powstałego sporu; wypływa to z art. 101 u. p. c., który zezwala sądowi kierować się zwyczajem zarówno wtedy, kiedy stosowanie zwyczaju jest wyraźnie przewidziane przez ustawę, jak i w przypadkach wyraźnie nieprzewidzianych.

Zawieranie umów terminowych o pracę pracowników umysłowych.

Zasada prawna. Rozporządzenie Prez. R. P. z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. Ust. poz. 323), zezwalające z mocy p. 3 art. 5 na zawieranie umów na termin określony, nie zawiera postanowień, któreby zabraniały powtarzania takich umów.

Orzeczenie Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dn. 6 czerwca 1934 r. N. C. I. 138/34.

Z uzasadnienia:

Fakt zawierania kilkunastu oddzielnych umów, a to każdej przeciętnie na około 2 tygodnie, nie uzasadnia jeszcze wniosku, jakoby umowy te zawarto celem obejścia przepisów rozpodrządzenia Prezydenta R. P., poz. 323 Dz. U. z 1928 r. na szkodę pracownika.

Handel zagraniczny.

Traktat handlowy polsko-angielski.

Tekst podpisanego dnia 27 lutego 1935 r. w Londynie układu handlowego między Polską a Wielką Brytanją ogłoszony został w Nr. 57 „Monitora Polskiego“ z dnia 9 marca 1935 r., a listy towarów na które Polska udzie-

lija Anglji zniżek konwencyjnych ogłoszone zostały jako załącznik do Nr. 7 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z dnia 11 marca 1935 r.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 2-go marca rb. zniżki konwencyjne przyznane Anglji stosuje się już tymczasowo począwszy *od dnia 14 marca 1935 r.*

Handel zagraniczny Polski.

Bilans handlu zagranicznego Rzeczypospolitej Polskiej i W. M. Gdańska według tymczasowych obliczeń Głównego Urzędu Statystycznego w miesiącu lutym br. wynosi: *Przywóz:* 193,721 ton, wartości 63,914 tys. zł. *Wywóz:* 997,191 ton, wartości 68,517 tys. zł. Saldo dodatnie w lutym wynosi: 4,603 tys. zł. (w styczniu rb. 16,35 milj. zł., w lutym r. ub. 12,8 milj. zł.).

Pieniądz i kredyt.

Pożyczka Inwestycyjna.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 2 marca rb. uchwaliła projekt ustawy upoważniającej Ministra Skarbu do wypuszczenia pożyczki wewnętrznej. Projekt ten w najbliższych dniach przesłany będzie do Sejmu.

Ustawa upoważnia Ministra Skarbu do wypuszczenia pożyczki wewnętrznej w obligacjach na okaziciela do wysokości łącznej kwoty 200 milj. zł. w złocie na rozbudowę sieci komunikacyjnej, roboty wodne i popierania ruchu budowlanego, oraz na inne inwestycje gospodarcze o znaczeniu ogólno - państwowem, tudzież na częściową spłatę lub konwersję innych tytułów długu wewnętrznego Skarbu Państwa.

Pożyczka może być wypuszczana odrębnemi serjami.

Spłata pożyczki ma nastąpić najpóźniej w ciągu lat 50 od daty jej wypuszczenia drogą stopniowego umarzania obligacyj, losowanych w tym celu, stosownie do ustalonego planu umorzenia.

Obok odsetek stałych mogą być ustanowione premje, rozdzielane pomiędzy obligacje drogą losowania. W razie ustanowienia premji, odsetki stałe od pożyczki nie mogą wynosić mniej, niż 3% w stosunku rocznym. Kapitał i odsetki pożyczki zabezpieczone będą całym ruchomym i nieruchomym majątkiem Państwa. Kupony od obligacyj wolne będą od podatku od kapitałów i rent.

Obligacje pożyczki mają wszelkie prawa papierów pupilarnych i mogą być używane do lokat kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jakoteż kapitałów fundacyjnych, korporacyj publicznych, kaucyj cywilnych i wojskowych.

Obligacje pożyczki, w razie ustanowienia dla niej premji, nie będą podlegały działaniu ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela.

Obligacje pożyczki ulegają przedawnieniu z upływem lat 20 od dnia wylosowania ich do umorzenia.

Kupony od obligacyj ulegają przedawnieniu z upływem lat 5 od dnia ich płatności, premje zaś — jeśli będą ustanowione — z upływem lat 10 od dnia ich wylosowania z tem, że w odniesieniu do premij Ministrowi Skarbu służy prawo ustanowienia dłuższego ich przedawnienia.

W razie użycia pożyczki na spłatę lub konwersję tytułów długu wewnętrznego Skarbu Państwa, Minister Skarbu będzie uprawniony do podwyższenia ustalonej kwoty pożyczki o kwotę imienną osiągniętego przez taką spłatę lub konwersję zmniejszenia dotychczasowego długu wewnętrznego, zaokrągloną wzwyż do najbliższej wielokrotności 5 milj. zł.

Wkońcu projekt ustawy daje upoważnienie Ministrowi Skarbu do ustalenia wszystkich innych warunków pożyczki.

Targi i Wystawy.

Posiedzenie Rady Targów Poznańskich w Warszawie.

W dniu 1 marca odbyło się posiedzenie Rady Targów Poznańskich w Warszawie. Przewodniczył p. Minister Klarner, Prezes Związku Izb Przemysłowo - Handlowych. Zreferowano prace Komitetu Ścisłego Rady, Komitetu Wynalazków, Komitetu Reklamy, Komitetu Ochrony Pracy, Komitetu Handlowego oraz ogólny stan prac Zarządu Targów. Ze sprawozdań wynika, że tegoroczne Targi Poznańskie współpracując przez Radę Targów z przemysłem i handlem całej Polski, w znacznej mierze rozszerzyły swój zasięg. Udział w Targach bierze 25 państw obcych, a przestrzeń zajęta przez Targi będzie największą jaką kiedykolwiek Targi osiągnęły nawet w latach przedkryzysowych. Ministerstwo Komunikacji zapewniło Tygodniowi Poznania, jaki się odbędzie podczas Targów, takie same zniżki z jakich korzystają urzędnicy państwowi, co przyczyni się niepomiernie do wzmożenia frekwencji. Zebranie przyjęło do wiadomości sprawozdania złożone, przyczem zamykając posiedzenie, P. Minister Klarner wyraził zdanie, że koła gospodarcze uważają Targi Poznańskie jako ogólno - polską placówkę gospodarczą, która najzupełniej zatraciła jakiekolwiek znamiona regjonalności, służąc wyraźnie ogólnemu dobru.

TABLICE EMALJOWANE

informacyjne i ostrzegawcze

PLAKATY REKLAMOWE

w pięknem solidnem wykonaniu, odporne na wpływy atmosferyczne wykonuje

EMALJERNIA i WYTŁACZALNIA

inż. LEON BYTNER

POZNAŃ, Wrzesińska 2.

Bank Związku Spółek Zarobkowych Sp. Akc.

Rok założenia 1886

Centrala: Poznań - Plac Wolności 15 — Oddziały we wszystkich większych miastach Polski

Załatwia wszelkie czynności wchodzące w zakres bankowości

ERBEDONT

Czekolady cukry i kakao

Sp. Akc.

„GOPLANA”

w Poznaniu

słyną ze swej dobroci i dostępnych cen!

Shampoo

ŚNIEG TATRZAŃSKI

czyści pielęgnuje i upiększa włos

FALKIEWICZ - POZNAŃ

ZAŁ. 1911 W PARYŻU

Redakcja i Administracja: Rzeczypospolitej 1. — Czcionkami Drukarni Wydawniczej Fr. Krajna Sp. z o. o., Poznań, ul. Strzałowa 2a
Redaktor odpowiedzialny: Dyrektor Franciszek Łyczywek.